

Salomon og fra den 14de f. M., efter Overlægens Afreise til Leiren ved Gald, af Korpslæge Scholten.

Under 11te f. M. afgav Overlæge Salomon en motiveret Erklæring, hvorefter han, skøndt han var meget tilbøjelig til at antage Tiltalte for at simulere, dog endnu ikke saae sig i Stand til at afgive nogen bestemt, afgjørende Erklæring angaaende hans Tilstand, men ansaa en fortsat Observation og Behandling for ønskelig. Korpslæge Scholten, derimod, som allerede paa et tidligere Standpunkt havde erklæret Tiltalte for Simulant og, som nævnt, overtog hans Behandling paa Sygehuset den 14de f. M., afgav under 8de d. M. en Erklæring, hvorefter han maatte fastholde sin tidligere Formening om, at Tiltalte utvivlsomt er Simulant.

Da hans Tilstand, efter at han den 3die d. M. var udfreven af Sygehuset, ikke i nogen væsentlig Grad forbedrede sig, men tværtimod vedblivende indtil Dato har været en saadan, at den, om hans Svaghed var sand, maatte antages at gøre ham uuelig til al Krigstjeneste*), foranledigede Bataillonschefen, at han blev underkastet en yderligere Undersøgelse af to civile Læger, nemlig Stiftsphysikus Poulsen og Stadslæge Withusen, hvis under 8de d. M. afgivne Erklæring gaar ud paa, at der ikke foreligger Nogetsomhelst, som kunde støtte den Antagelse, at Armens Funktion i nogen væsentlig Grad skulde være hindret. — Endelig foreligger der under Sagen en Meddelelse fra Bataillonen, ifølge hvilken Stabslægen og den overordnede Læge i det 2det Generalkommandodistrikt under et Ophold her i Byen den 11te sidstleden have undersøgt Tiltalte og af denne Undersøgelse i Forbindelse med de tidligere Undersøgelser og indhentede Oplysninger have uledet det Resultat, at Tiltaltes Svagelighed er simuleret.

*) Dette er en Yttring, som er anført af Korpslæge Scholten i Forhøret af 15de Juli, hvor det ordret hedder: „Paa Anledning erklærer Korpslæge Scholten, at den Tilstand, hvori Poulsens Arm er, om den var sand, maatte betyde Poulsens Kassation som ubrugelig til al Krigstjeneste“.

Foruden disse Udtalelser fra Lægerne — der navnlig støtte sig paa, at ingen Sygdomsarsag kan findes, der kunde frembringe en Svaghed som den her omhandlede, at Tiltalte naar en Anden søger at hæve Armen, strammer de Muskler, som holde den ind i Kroppen, at Armen og dens Muskler vise sig fuldstændig normale, at Eleftriciteten ingen svagelig Tilstand har eftervist, og at Armen under Kloformeringen har vist sig fuldkommen fri bevægelig i Skulderledet i alle Retninger — foreligger der under Sagen andre Oplysninger, som lede til samme Resultat; det har ved en anstillet Prøve vist sig, at Tiltalte, der ikke kan svømme, medens han i Sele blev holdt i dybt Vand, slog om sig paa en naturlig Maade med begge Arme; ved et uventet Tag i hans Arm er det under et af de afholdte Forhører lykkedes Korpslæge Scholten at hæve den paagældende Arm saa højt, at Haanden kom langt over Hovedet, uden at Tiltalte ved denne Feilighed viste Tegns til nogen Smerte, medens et derefter gjort Forsøg paa at hæve Armen ikke kunde lykkes; endelig have hans Foresatte og Lærere saavel af hans hele Maade at være paa som af enkelte Bevægelser af ham, som de særlig hedsvis have tagttaget, dannet sig den Overbevisning, at hans Svaghed er opdigtet, eller i ethvert Tilfælde overdreven.

Paa den anden Side har Tiltalte vedblivende benægtet, at han overdriver sin Svaghed, og paastaet, at han gjør sig al den Umage for at bevæge Armen, som han kan, og ved en Del i hans Hjemstavn afhørte Vidner maa det antages godtgjort, at han allerede i flere Aar lige siden den ham af Dyren overgaaede Medfart har klaget over, at hans højre Arm smertede ham og hindrede ham ved sværere Arbejde, saasom Lærffning, Skaffelseffjæring og Brugen af Le, Dre og Moggreb.

Ligesom imidlertid andre Vidner fra Hjemmet have erklæret, at de ikke have tagttaget, at hans Arbeidskraft i nogen kjendelig Grad var forringet paa Grund af Svaghed i Armen; og det ydermere maa antages, at hans foregionne Svaghed nu viser sig langt stærkere end i Hjemmet, saaledes skjænes det heller